

Uredniški opombi

Pričujoča (trojna) številka prinaša izbrane prispevke z drugega kongresa socialnega dela, ki se je zgodil lanskega septembra v Portorožu. Prispevki so dvakrat »izbrani«; prvo izbiro so opravili sami avtorji in avtorice, ko so se odločili, ali bodo predložili svoj prispevek za objavo ali ne, drugo so opravili recenzenti in recenzentke te revije. Nekateri prispevki pa bodo objavljeni še v prihodnjih številkah.

Tukajšnja razvrstitev prispevkov se ne ujema docela z njihovo razvrstitvijo na kongresu. Kongresne sekcije so oblikovane vnaprej, referati pa potem pogosto postavijo v ospredje drugačne podarke. Novo razvrstitev je zahteval tudi konkretni nabor besedil, ki je rezultat omenjenih »izbir«. Poleg tega nekateri za objavo predloženi prispevki niso bili oblikovani kot članki (čeprav so bili na kongresu predstavljeni ali najavljeni kot referati), temveč kot poročila. Če so zadostili kriterijem za objavo, smo jih razvrstili med prispevke, ki že od vsega začetka niso bili zastavljeni kot referati, temveč kot plakati, delavnice ipd. Tehnična razvrstitev teh prispevkov na kongresu je navedena v glavi nad njihovimi naslovi; kjer piše zgolj »poročilo«, je šlo za referat.

V prispevkih lahko opazimo dva terminološka problema, ki ju moramo omeniti, ker gre v obeh primerih za pomembni konceptualni in praktični inovaciji.

Ena izmed praktično-konceptualnih preferenc sodobnega socialnega dela je individualizacija. Toda raba pridevnika »individualen« ni vedno ustrežna. Lahko govorimo o individualni obravnavi, individualnem načrtovanju ali individualnem financiranju. »Individualni načrt« pa je dvoumen in neustrezen izraz; ne pomeni toliko tistega, kar

naj bi pomenil, načrta za posameznika, kolikor »posamezni načrt«. Veliko ustrežneje je govoriti o osebnem načrtu, kar sicer tudi ni povsem nedvoumno, a se v obeh pomenih sklada s konceptom; načrt je namreč oblikovan za konkretno osebo in hkrati ima pri njegovem oblikovanju zadnjo besedo ta oseba (je torej tudi njen osebni načrt). To velja tudi za izraze »individualni tim« (sestavljen za osebno pomoč uporabniku ali uporabnici glede na njegove ali njene osebne potrebe), »individualni paket storitev« (prim. osebna asistenca), »individualni program«, »individualna mreža« itn. V takih (neustreznih) zvezah nadomestimo pridevnik »individualen« z »oseben«; kadar je v ospredju priprava česa za uporabo v posameznem primeru, lahko tudi z »individualiziran«.

Na individualno (posebno, ločeno, konkretno) obravnavo se navezuje tudi metodični koncept »edinstvenega delovnega projekta pomoči«, ki ga je Gabi Čačinovič Vogrinčič oblikovala pri delu z družino, enako uporaben pa je tudi pri delu s pari, skupinami in seveda posameznimi osebami (in njihovimi osebnimi socialnimi mrežami) ter prehaja v širšo rabo. Izhodišče je, da pritegnemo ljudi, ki poiščejo pomoč, k skupnemu načrtovanju izhoda iz krize in ga skupaj z njimi tudi izpeljemo. Gre za vedno nov, od konkretnih želja, potencialov, priložnosti, virov itn. odvisen idiosinkratičen, unikatni, singularni projekt. Težava je le v tem, da beseda »edinstven« tega ne pove. Z njo dobro opišemo sam koncept (po SSKJ: ki zelo izstopa po pomembnosti, vrednosti in je bržčas tudi edino pravi, edino mogoč), ne pa projektov, na katere naj bi se nanašal. Med bolj opisnimi izrazi se zdi še najboljši izviren delovni projekt pomoči, kar pomeni (spet po SSKJ), da ni odvisen od kakšnega vzora ali bolje predloge. Vendar je terminologija živa struktura in se utegne izraz še spremeniti

Bogdan Lešnik

Editorial Notes

This (treble) issue contains selected contributions to the Second Slovenian Congress of Social Work that took place last September in Portorose. There have been two 'selections.' Authors themselves made the first one by deciding whether or not to submit their papers; the second one was the result of the reviewing process. However, some accepted papers will be published in subsequent issues.

The non-Slovenian reader is given yet another selection. As always, the English table of contents lists only full articles (with English abstracts). It does not include those presentations at the congress that have not been developed into such texts, but have instead been accepted for publication in the format of reports.

The distinguished colleague Gabi Čačinovič Vogrinčič has developed a methodical concept that

she translates into English as 'unique projects of help.' Its point of departure is the co-elaboration of the plan of action towards the solution; the worker and those who seek help with a problem make it and carry it out together, on the basis of their 'co-research' of their preferred solutions, potentials, opportunities, resources, etc., as opposed to the mere application or enforcement of a Procrustean template of 'problem solution.' The author has formulated the concept in her work with families, but it makes equal sense in the work with couples, groups, and individuals (with their personal social networks). The project that emerges from such joint efforts of the participants in a given situation is indeed inevitably 'unique.' However, we are not certain that the term 'unique projects of help' adequately describes the method, which is referred to in more than one paper, so perhaps this explanation will be useful. Suggestions are welcome.

Bogdan Lešnik